

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Tessa Dare

The Wallflower Wager

Copyright © 2019 by Eve Ortega.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-280-2
COBISS.SR-ID 149349897

TESA DER

OPKLADA
USAMLJENICE

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stēla

Ponovo ga je obišla i stala ispred njega. „Eto. Bolje?”
Nevoljno je klimnuo glavom.

„Možete li da pomerate ruku u svim pravcima?”
Izvrnuo je rame da to dokaže. „Da.”

„A da hvatate?”

„Stisak mi je odličan.”

„Možda bi trebalo da vam stavim remen.”

„Ne treba mi remen.”

„Sačekajte tu. Otrčaću gore da donesem malo platna i...”

„Za ime boga, ženo. Rame mi je dobro.” Uhvatio ju je za struk i podigao uvis, tako da su se našli oči u oči. „Evo. Verujete li mi sada?”

Klimnula je glavom, širom otvorenih očiju.

„Dobro.”

U njegovim rukama bila je nežna i krhka. Kosa joj je bila čisto zlato koje on nikada, nikako ne sme da dodirne. A kako je samo žudeo za tim mekim, ružičastim usnama. Poznati glas mu je odjeknuo u ušima.

Ne diraj, dečko. Ona nije za takve kao što si ti.

Spusti. Je. Dole.

Ali pre nego što je Gejb stigao da spusti te ružičaste papuče s mašnjama na pod, uhvatila je njegovo čađavo, oznojeno lice rukama...

I poljubila ga u usne.

Jer devojčice ne ostaju zauvek male

Zahvalnice

Obožavam svoju urednicu Tesu Vudvard. Najbolja urednica na svetu. Da, Tesa, uporedila sam te sa izmišljenim psom. Za razliku od određenog junaka, ti si u potpunosti zaslužila kompliment. Ne znam kako da ti se dovoljno zahvalim. Nemam dovoljno reči da izrazim koliko ti dugujem, a ti znaš zašto.

Breni Obri dugujem mnogo. Svaka autorka bi trebalo da bude toliko srećna da ima prijateljicu koja joj u radnu sobu krišom unese isečak Krisa Evansa u prirodnoj veličini dok je van grada.

Britani Dimare zahvaljujem na herojskom strpljenju i izvinjavam se.

Kejli Veb i El Kek najtoplije zahvaljujem zbog svega što rade. Stivu Ekselrodu, Lori i Elsi se divim. Najbolji su.

Derići, i cela šira porodica Der, imaju moju beskrajnu ljubav. Gospodin Der ima moje srce.

Čitaoci, hvala vam. Večno.

Pošto se godinama brinula o napuštenim životinjama, ledi Penelopi Kempion je naučila nekoliko stvari.

Psi laju, zečevi skakuću.

Ježevi se sklupčaju i liče na jastučiće za igle.

Mačke se prostru nasred tepiha u salonu i ližu se na nepri-
stojnim mestima.

Zbunjeni papagaji izleću kroz otvorene prozore i smeštaju se na platforme van domašaja. A Peni se naginjala preko prozorskih krila u spavaćici da ih spase – čak i ako je to značilo da rizikuje sopstvenu glavu.

Nije mogla da promeni svoju prirodu, kao što ni izgubljena, usamljena, ranjena i napuštena stvorenja koja ispunjavaju njenu kuću nisu mogla promeniti svoju.

Peni je jednom rukom uhvatila kućište prozora, a drugom mahala držeći poslastice. „Hajde, slatkice. Ovuda. Imam keksić.”

Dalila je nakrivila svoju pernatu glavu i posmatrala poslasticu. Ali nije popustila.

Peni je uzdahnula. Nije mogla da krivi nikoga osim sebe, zaista. Zaboravila je da potpuno pokrije kavez za ptice pri zalasku sunca, a ostavila je sveću da gori do kasno u noć, dok nije završila odličan roman. Međutim, nije ni sanjala da je Dalila dovoljno pametna da provuče kandžu između rešetaka i otključa vratanca.

Kada je papagaj pobjegao iz kaveza, ona je izletela kroz prozor.

Peni je stisnula usne i zazviždala. „Vidi, draga? To je divan keksić, zar ne? Sa đumbirom.”

„*Lepa devojka*”, cvrkutao je papagaj.

„Jeste, draga. Ti si baš lepa, lepa devojka.”

Dalila je izvela probno pomeranje u stranu. Konačno, napredak.

Ptica je prišla bliže...

„To je to. Evo ti, dušo.”

Bliže...

„Dobra devojka.”

Još samo nekoliko centimetara...

Dodavola.

Dalila je otela Peni keks iz ruke, povukla se unazad i na kratko poletela, da bi sletela na prozorsku dasku susedne kuće.

„Ne. Molim te. Ne.”

Uz lepet krila, Dalila je proletela kroz otvoreni prozor.

Do sto đavola.

Nekadašnja rezidencija Vendlebija bila je prazna godinama, osim nekoliko slugu koje su je čuvala, ali imanje je nedavno promenilo vlasnika. Tajanstveni novi vlasnik tek je trebalo da se pojavi, ali je poslao arhitektu i čitav puk radnika da izvedu nekoliko bučnih, prašnjavih popravki. Mračna kuća u izgradnji nije bila mesto na kojem bi bespomoćna ptica trebalo da leti.

Peni je morala da je vrati.

Pogledala je platformu koja je spajala dve kuće. Ako bi izula papuče, popela se na platformu, uhvatila se golim prstima za usku omalterisanu ivicu i prešla preko nje... otvoren prozor bi joj bio nadohvat ruke. Bio je na manje od metra daleko.

Ispravka: Bio je na manje od metra daleko od prozora. Bio je na šest metara od zemlje.

Peni je verovala u mnoge stvari. Verovala je da je obrazovanje važno, da su knjige od vitalnog značaja, da žene treba da imaju pravo glasa, i da je većina ljudi dobra, duboko u sebi. Verovala je da sva božja stvorenja, kako ljudi, tako i ostala bića, zaslužuju ljubav.

Međutim, nije bila dovoljno glupa da bi verovala da može da leti.

Vezala je kućni ogrtač oko struka, gurnula noge u papuče i spustila se u kuhinju, gde je lagano otvorila gornju levu fioku ormarića sa začinima. Baš kao što se sećala, skroz na zadnjoj strani fioke, pričvršćen za drvenu letvu pomoću malo voska za sveće, nalazio se ključ.

Ključ koji je otvorio zadnja vrata kuće Vendlebijevih.

Peni je podigla prastari komad metala i oljuštila vosak noktom. Njena porodica i Vendlebijevi su pre nekoliko decenija razmenili ključeve, kao što su to dobre komšije obično činile. Nikada se nije znalo hoće li doći u situaciju kada treba hitno reagovati. Ova situacija je bila baš takva. U ovom času, buđenje osoblja bi oduzelo previše vremena. Dalila je svakog trenutka mogla da izleti putem kojim je ušla. Peni je mogla samo da se nada da ovaj ključ i dalje odgovara bravi.

Otišla je u noć. U jednoj ruci nosila je Dalilin prazan kavez. Drugom je čvrsto navukla kućni ogrtač da se ne smrzne.

Prošla je pored ulaznih vrata kuće i spustila se do ulaza za poslugu. Tamo je, zaklonjena senkama, namestila ključ i pažljivo ga gurnula u bravu. Kada ga je ubacila do kraja, okrenula ga je.

Brava je škljocnula i otključala se. Vrata su se otvorila.

Zastala je, bez daha, čekajući da neko unutra podigne uzbunu.

Čula se potpuna tišina, koju je remetilo samo kucanje njenog srca.

Tako se ona, potpuno nevešta u kriminalnim aktivnostima, spremala da se ušunja, upadne na posed, a možda čak i provali – ako ne i da izvede neku kombinaciju svega toga.

Blagi zvižduk odozgo je naglasio hitnost njene misije.

Peni je zatvorila vrata za sobom, spustila kavez za ptice na pod, zavukla ruku u džep kućnog ogrtača, odakle je izvukla sveću i kremen koje je tamo čušnula pre nego što je izašla iz kuće. Zapalila je tananu sveću, podigla Dalilin mesingani kavez i produžila dalje kroz kuću.

Prošla je kroz hodnik za posluhu i uz stepenice, izašla u glavni hodnik kuće. Peni nije bila u ovoj kući već nekoliko godina. U to vreme, usled proređenih dolazaka Vendlebijevih, mesto se našlo u stanju blagog propadanja.

Konačno je videla rezultat višemesečnih radova.

Ako je novi vlasnik želeo mesto za izložbu, to je i postigao. Prilično hladno i bezdušno, po njenom mišljenju. Pritom, ona nikada nije bila ni za šta bleštavo. A ova kuća ne samo da je blesnula već je postala zaslepljujuća. Ulazni hol je bio vizuelni ekvivalent fanfara s dvadeset četiri trube. Pozlaćeni ukrasi i paneli s ogledalima hvatali su svetlost njene sveće, bacajući zrake napred-nazad sve dok se nisu pojačali u plamen.

„Dalila”, šapnula je stojeći u podnožju glavnog stepeništa. „Dalila, gde si?”

„*Lepa devojka.*”

Peni je podigla sveću i pogledala uvis. Dalila se smestila na ogradu na spratu.

Hvala nebesima.

Papagaj je prebacio težinu s jedne noge na drugu i nakrivio glavu.

„Tako je, draga.” Peni je išla stepenicama lakim korakom, bez žurbe. „Ti si veoma, veoma lepa devojka. Znam da patiš za svojom gazdaricom i da ti nedostaje dom. Ali ovo nije tvoj dom, vidiš? Ovde nema keksa. Odvešću te kući gde je toplo i udobno,

i gde imaš grickalica s đumbirom koliko god želiš. Ako samo ostaneš... tačno... ta...”

Taman kada joj je prišla dovoljno da može da je uhvati, ptica je zamahnula krilima i popela se do sledećeg podesta.

„*Lepa devojka.*”

Žrtvujući tišinu u korist brzine, Peni je potrčala uz stepenice i stigla na podest baš na vreme da vidi kako papagaj proleće kroz otvorena vrata. Dovoljno je dobro znala raspored prostorija u kući da zaključi da odatle neće imati kuda.

Ušla je u sobu – spavaću sobu čiji su zidovi nedavno prekriveni raskošnim svilenim damastom i kojom je dominirao masivni krevet s baldahinom. Krevet je bio toliko velik da je mogao da bude zasebna soba, a bio je zastrt smaragdnozelenim zavesama od baršuna.

Peni je tiho zatvorila vrata za sobom.

Dalila, sad sam te uhvatila.

Saterala u ćošak, možda, ali još ne i uhvatila.

Ptica ju je navela da juri po sobi, letela je od stuba kreveta pa do ormara, a onda opet do stuba kreveta, pa do kamina i natrag do stuba kreveta – gospode, zašto je krevet imao toliko stubova?

Usled trčanja uz stepenice i jurnjave po sobi, Peni je ostala bez daha. Da nije bila toliko predana spasavanju napuštenih stvorenja...

Dalila se spustila na umivaonik, a Peni je poletela da spase umivaonik i postolje pre nego što se sruše na pod. Dok ih je vraćala na mesto, primetila je još nekoliko predmeta na mermernom stolu. Kocka sapuna, britva oštarih ivica, četkica za zube i prah za pranje zuba. Dokazi da je neko nedavno tu boravio.

Neki *muškarac.*

Peni je morala da uhvati tog papagaja i pobegne.

Umesto da se zaustavi na stubu kreveta, Dalila je napravila grešku i odletela ispod baldahina. Sada su joj teške draperije onemogućavale bekstvo.

Peni je pojurila ka krevetu, skočila i uspela da uhvati papagaja za majušnu nožicu s kandžama.

To. Moja si.

Hvatanje papagaja bila bi pobeda za slavlje. Međutim, kakve je sreće bila, i Peni se našla uhvaćena istog trena.

Vrata druge prostorije ovih odaja su se otvorila. Svetlost sveće je obasjala sobu. Ispustila je Dalilinu nožicu i ptica je ponovo odletela van domašaja, a Peni je ostala izvaljena preko tuđeg kreveta u noćnoj odeći, bez ptice.

Dok je okretala glavu prema prilici na vratima, u sebi je izustila molitvu.

Molim te, budi sobarica.

Naravno da nije bila te sreće. Na vratima susedne sobe stajao je muškarac. Držao je sveću, a na sebi nije imao ništa.

Pa, nije bio potpuno go, ispravila se. Bio je obučen u *nešto*. To „nešto” je bio vlažni komadić platna koji mu je bio tako nevešto priljubljen za bokove da je svakog trenutka mogao da sklizne na pod – ali to se moglo smatrati određenom vrstom odeće.

A svi su goli ispod odeće, zar ne? Ovo nije bilo ništa drugačije. Zašto bi bila sramežljiva zbog toga? Na kraju krajeva, on nije izgledao postićeno. Ni najmanje.

Ne, izgledao je veličanstveno. Veličanstveno besan.

„Odakle si se, dođavola, tu stvorila?”

Razumljivo, glas mu je zvučao ljutito. I obarao je s nogu.

Peni se iskobeljala iz zavesa na krevetu i umalo pala na pod. „Ja sam iz susedne kuće. Gde živim. U svojoj kući.”

„Pa, ja sam vlasnik ove kuće.”

„Nisam znala da je novi vlasnik u rezidenciji.”

„Od ove večeri jesam.”

„Da. Vidim da je tako.”

Videla je mnogo. Znatno više nego što je trebalo. Ipak, nije mogla da skrene pogled.

Gospode, bio je krupna, lepa zverka od čoveka.

Baš ga je bilo. Visok, krupan, snažnih mišića. I potpuno go, osim tog tananog peškira i njegove guste, tamne kose. Bio je zaista kosmat. Nisu to bili samo vlažni uvojci na glavi već i brada koja je oivičavala snažnu liniju njegove vilice. I lagano krzno na grudima.

Imao je bradavice. Dve.

Oči, Peni. Ima i dva oka. Usredsredi se na oči.

Nažalost, ta strategija joj nije pomogla. Oči su mu bile krhotine oniksa. Krhotine oniksa umočene u mastilo, zatim obložene opsidijanom, a onda premazane smolom, pa bačene u jamu bez dna. U ponoć.

„Ko ste vi?“, izustila je.

„Ja sam Gejbrijel Djuk.”

Gejbrijel Djuk.

Onaj Gejbrijel Djuk?

„Drago mi je što sam vas upoznala”, rekla je po navici, makar samo zato što je čula svoju majku kako negoduje čak iz Indije.

„Ne bi trebalo da vam bude drago. Nikome drugome nije.”

Ne, nije. Novine su iscrpile okean mastila za ovog čoveka čije poreklo nikome nije bilo poznato, a sada je posedovao neopisiv uticaj. Nemilosrdan, govorili su neki. Besraman, govorili su drugi. Grešno imućan, svi su se slagali.

Zvali su ga vojvoda od propasti.

Odnekud odozgo, Dalila je bezobrazno, gotovo razvratno, zazviždala. Papagaj je izleteo ispod zavesa na krevetu i preleteo čitavu sobu, da bi sleteo na prazan svećnjak na suprotnom zidu. Smestio se baš iza Peninog novog, impresivno muževnog suseda.

Oh, ti izdajnička ptico.

On se štreknuo i sagnuo kada mu je papagaj preleteo iznad glave. „Šta je to bilo kog đavola?”

„Mogu to da objasnim.”

Samo nije baš da želim.

„To je papagaj”, rekla je. „Moj papagaj.”

„Dobro. A ko ste vi, podsetite me?”

„Ja... uh...” Nikako nije znala šta će s rukama. One su samo odavale paničnu želju da budu negde drugde.

Voda je kapala s nekog tvrdog, glatkog dela njegovog tela, odbrojavajući otkucaje njene preneraženosti.

Kap. Kap. Kap.

„Ja sam ledi Penelopi Kempion.”

LEDI PENELOPI KEMPION.

Ona ledi Penelopi Kempion?

Gejb je nakrivio glavu na jednu stranu, otresajući i poslednju kap vode za kupanje iz uha. Sigurno nije dobro čuo. Sigurno je htela da kaže da je sluškinja u kući ledi Penelopi Kempion.

„Ne možete biti ledi Penelopi.”

„Ne mogu?”

„Ne. Ledi Penelopi je usedelica koja živi sama s desetinama mačaka.”

„Ne s *desetinama*”, rekla je. „Okolo dvadeset u ovom trenutku, ali to je samo zato što je proleće. Sezona mačića, znate.”

Ne, nije znao. Ništa od ovoga nije imalo nikakvog smisla.

Ledi Penelopi Kempion bila je glavni razlog njegove kupovine ovog poseda. Porodice s novim novcem plaćale su nečuvene iznose da bi živele pored dame, čak i ako je ta dama neprivlačna usedelica.

Kako je, zaboga, *ova* žena bila usedelica? Bila je ćerka jednog grofa, sigurno je imala veliki miraz. Ako niko od titula gladnih i dugovima opterećenim neženja u Mejferu nije našao za shodno da predloži brak, jednostavna logika je nalogala da u njoj sigurno ima nečega izuzetno odvratnog. Možda nepodnošljivo dubok glas. Nepravilni zubi ili loša lična higijena.

Ali nije pokazivala nijednu od tih karakteristika. Bila je mlada i lepa, bez ikakvog mirisa. Zubi su joj bili niske bisera, glas joj je bio milozvučan. Nije bilo ničeg odvratnog kod nje. Ona je bila... privlačna, u svakom smislu.

Blagi bože, prodaće ovu kuću za proketo bogatstvo.

Naravno, pod pretpostavkom da dama nije upropašćena.

Na njenom društvenom nivou, za propast nije bilo potrebno mnogo. Strogo kao slučajni primer, mogla je biti uništena tako što bi je zatekli samu i oskudno odevenu u spavaćoj sobi najomraženijeg i trenutno najneodevenijeg negativca aristokratije.

„Morate da odete”, rekao je. „Odmah.”

„Ne mogu. Ne pre nego što preuzmem...”

„Sačekajte ovde. Idem da se obučem, a onda ću vas ispratiti kući. Diskretno.”

„Ali...”

„Bez rasprave”, zarežao je.

Gejb je grebao rukama i nogama i uspeo je da se izvuče iz blata, koristeći razorene aristokrate Londona kao odskočne daske na svom putu. Ali nije zaboravio odakle je došao. Naučio je kako da priča i hoda među ljudima koji su sebe smatrali boljim. Ali taj ulični jež niskog porekla i dalje je živio u njemu – uključujući i grubi glas zbog kog su otmene dame stezale svoje torbice. Kada bi odlučio da upotrebi taj glas, retko je ostajao neprimećen.

Ledi Penelopi Kempion uopšte nije obraćala pažnju.

Pogled joj je bio usredsređen na nešto iza njega, preko njegovog ramena. Instinktivno je počeo da okreće glavu.

„Stanite”, rekla je savršeno mirno. „Ne mrdajte se.”

Čuo je čudno lepršanje, i u sledećem trenutku se to dogodilo.

Ptica mu je sletela na rame. Papagaj, rekla je? To stvorenje mu je bockalo kožu svojim nogama. Mišić mu je zaigrao od želje da ga zbaci s ramena.

„Ne, nemojte”, rekla je. „Doći ću po nju.”

Gejb je obično odbijao da prima naređenja od dame – ili od ma koga drugog. Međutim, ovo je bila sasvim neobična situacija.

„*Lepa devojka*”, zakreštala je ptica.

Gejb je podigao vilicu. *Misliš da to nisam primetio, prokleti pretenciozni golube?*

Krenula je prema njemu i nečujno prešla preko tepiha, bešumnim koracima. I dok je prilazila, slatke reči padale su joj sa usana kao kapi svežeg meda.

„Tako je, dušo”, mrmljala je.

Najsitnije dlačice na potiljku su mu se podigle.

„Ne... mrdaj... odatle.”

Podigle su mu se i dlake na rukama.

„Tako je”, uzdahnula je. „Baš tako.”

Sada je osvojila i dlake na njegovim listovima. Prokletstvo, bio je previše dlakav. Dok završi s ovim, sve će se uspraviti.

Zajedno sa ostalim delovima njegovog tela.

„Ne mrdaj”, rekla je.

Nije znao za papagaja, ali Gejb se malo mrdnuo. Jedan deo imao je sopstvenu volju, posebno kada su bile u pitanju lepe žene u prozirnim košuljama. Već neko vreme nije spavao sa ženom, ali njegovo telo nije zaboravilo kako je to.

Nije mogao da se obuzda. Kradom joj je pogledao u lice. Pogledom od samo pola sekunde. Nedovoljno dugo da prouči svaki detalj njenih crta lica. U stvari, nije stigao dalje od njenih usana. Usana bujnih kao latice cveta, blago prebojene nežnom ružičastom bojom.

Sada je bila tako blizu. Dovoljno blizu da je, kada je udahnuo, udahnuo njen miris punim plućima. Ukusno je mirisala. U grudima je osetio slabu glad.

„Znam da se osećaš izgubljeno. I mnogo se plašiš. Užasno ti nedostaje, zar ne? Ali ja sam tu, draga. Ja sam tu.”

Njene reči su probudile čudan bol koji mu se proširio od zuba do nožnih prstiju. Bolnu svest o svim njegovim šupljim, praznim mestima.

„Pođi kući sa mnom”, prošaputala je. „A ostalo ćemo rešiti zajedno.”

Nije mogao više da izdrži. „Za ime boga, skini tu prokletinju s mene.”

Najzad je uzela pernatu zver. „Evo.” Držeći papagaja u naručju, odnela ga je do kaveza i ugurala unutra.

Gejb je odahnuo.

„Bilo bi joj lakše da joj pokrijem kavez”, rekao je njegov lepi uljez. „Pretpostavljam da nemate peškir?”

Bacio je pogled na platno koje mu je visilo preko bokova. „Koliko jako ga želite?”

Obrazi su joj se zarumeneli. „Nema veze. Idem ja.”

„Idem da vas ispratim.”

„Zaista, ne morate to da radite. Baš sam u susedstvu. Ne više od dvadeset koraka niz ulicu.”

„To je dvadeset koraka previše.”

Gejb možda nije živio po pravilima pristojnog društva, ali ih je razumeo dovoljno da zna da u ovoj situaciji krše najmanje sedamnaest. A sve što bi narušilo njenu reputaciju umanjilo bi profit koji je mogao da stekne na ovoj kući.

Sve dok ne proda ovaj posed, njena vrednost se preplitala s njegovom.

„Nesumnjivo ste navikli na svoj način, vaše gospodstvo. Ali upropastio sam dovoljno lordova, plemića, vitezova i gospode da ispunim ceo Blum skver.” Izvio je obrvu. „Verujte mi kada kažem, upoznali ste sebi ravnog.”